

Tiit Sepa KODUKÄIJA

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Elle Raiend

© 2010 Tiit Sepa
© 2010 Kirjastus ERSEN

M07212110
ISBN 978-9949-12-943-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

1

Öösel läks tormiks. Meri kohises ja rannale tormasid vahused lained. Tuul sakutas meie magamiskotti ja liiv lendas. Kuulsin kiljatust ja tor-
kasin pea magamiskotist välja. Nägin, et Epu ja Kady telk oli kokku
vajumas ja tüdruk püüdis seda kogu jõust kinni hoida, kuid telk kippus
nagu suur puri neid metsa poole vedama. Kady oli mässanud ennast
abitult telgiriide sisse ja lohises mööda liiva kaasa.

„Ma upun!“ karjus ta hüsteeriliselt, kuigi telk hoopis kauges
merest. Hüppasin magamiskotist välja ja jooksin Epu juurde. Koos
õnnestus meil telk kaugemale lohistada ja ma lükkasin vaiad uuesti
maasse. Synne rahmeldas ennast samuti magamiskotist välja ja püh-
kis peoga juustest liiva.

„Eile oli nii ilus ilm ja vaata, mis täna toimub!“ karjus naine. Ta
aitas Kady ja Epul asjad uuesti telki tassida.

„Maikuu!“ hüüdsin vastu. Vaatasin teist kahte telki, kuid need
püsisid veel maa küljes kinni, ehkki värisesid meeletult tormituu-
les. Kahes ülejäänud telgis olid Gaili, Maili, kes olid meie kasvata-
da jäänud. Nende ema sai surma ja isa osutus pedofiiliks. Üldse on
meie perekond üsna kirju. Pidevalt külastab mind endine abikaasa
ja mu poja ema Kady koos oma nüüdse mehe ja endise koolidirek-
tori Raimoga. Eelmisel õhtul olid nad põhjalikult riidu läinud. Ar-
vasin, et Raimo naaseb Pärnusse, aga mees jäi Uulu randa, kus me

Tiit Sepa

puhkasime. Ta kolis vaid teise telki Riina ja Retsi juurde magama. Kady pressis ennast Epu juurde. Mina ei soovinud magada koos endise naise, minia ja oma praeguse armastuse Synnega. Seltskond telgis oleks natukene liiga suureks paisunud. Öhtu oli olnud soe ja ma olin koos Synnega rannale läinud, kus olime end magamiskottidesse keeranud. Kuna olime mõlemad konnatiigis korralikult karastunud, siis jäime rahulikult magama. Hommikul aga selline möll! Kes oleks osanud arvata, et uputus tuleb! Kobisime kähku oma magamiskottidega kaugemale metsa veerde tormivarju. Panime magamiskotid luidete taha ja kahisevad kõrkjad varjasid meie asukoha täielikult.

„Ma saan puugid külge,“ vigises Synne ennast magamiskotis nihverdades.

„Mina ka,“ vastasin ükskõikselts.

Mu kahekümne kolme aastast poega Laurist meiega polnud. Tal oli nüüd firma ja ta vehkis tööd teha koos minu kunagise sõbra Marekiga, kes elas Raplas. Nad sobisid omavahel, kuigi Marek oli temast üle kahekümne aasta vanem. Pisut häiris mind üksnes see, et Mareki naine Merike oli kunagi mu kallike olnud, kuigi sellest on juba üle kümne aasta möödas. Isegi nüüd, kui ma oma kalli Synnega elan, oli Merike mulle jäägitut armastust pakkunud, aga ma lükkasin ta ahvatleva ettepaneku tagasi. Merike oli tookord pärast minuga jahmerdamise lõppu Mareki juurde tagasi läinud ja mees oli talle kõrvalepõike andeks andnud. Üsna varsti pärast seda sündis neil tütar ja ma pole siiani kindel, kas ta on minu või Mareki laps. Elu teeb keerukamaks seegi, et Merike nihverdas ennast Laurise firmasse maalriks. Sedasama üritavad ka Kady ja Raimo, kes oli joomase peaga Raplas laamendamise eest koolidirektori kohalt sulle sappa saanud. Mees väidab küll, et tuli ise ära, aga mina seda eriti ei usu. Küllap soovitati tal ära minna. Soojalt ja ilma ametikäiku rikkumata. Ühesõnaga, Laurise firmas töötavad endised hõimlased, sugulased ja üks minu kunagine armuke. Kady ei tea Merikesest midagi. Ka

Kodukäija

Lauris pole minu saladusi välja rääkinud – selle kohapealt oskab poiss vait olla. Kui muidugi Merike ise... Kui see jama välja tuleb, ei oska ma enam oma silmi kusagile peita. Naistemehe kuulsus on mul nagu nii küljes. Pahas tujus näägutab Kady vahel minu kallal küsides, kas ma ise mäletan kõiki neid naisi, kellega olen voodit jaganud. Hea, et vähemalt Synne sellele tähelepanu ei pööra. Ta on rahul praeguse eluga ja minevik teda ei huvita. Ta kinnitab pidevalt, et tema pole armukade, kuid salamisi näen, et tegelikult vahel ikka pisut on ka.

Ma jälgisin looduse mängu, kui lained raske kohinaga rannal murdusid. Synne oli läinud Kady ja Epu juurde telki ja teised vist veel magasid. Istusin üksinda liivaluitel ja nautisin jahedat tuult.

Riina on mu endine majapidajanna, kel on Vaimõisas Niitsool talukoht. Ta on neljakümne kuue aastane ja üpris alkoholilembene. Teinekord ei suuda ta oma napsuhimu kohe üldse taltsutada ja siis on tal mitu päeva lont viltu ees. Muidu on ta puhas ja töökas inimene, ainult et... Ta sai tuttavaks Retsiks hüütava endise vangiga, kelle ristinimi on Arno, kuid ta on Retsiga nii harjunud, et kuulab mõnuga, kui paks Riina teda „minu Retsikeseks“ kutsub. Arno on sitke ja pikka kasvu viiekümne kolme aastane mees, kes ei kohku tagasi millegi eest. Ainult kriminaalse elemendiga ei taha ta enam tegemist teha. Ta otsustas alustada uut elu ja minu arust õnnestub see tal üsna kenasti.

Kui mina olen jõukas, siis Synne on kohe pööraselt rikas. Tema endine mees ehitas üles suure äriimpeeriumi ja pärast abikaasa õnnetut surma arendas Synne koos endise ämma Evaga seda oskuslikult edasi. Naine võiks elada luksusvillas kusagil Miamis, kuid tema lepib minu kolmetoalise osmikuga, mille ma aidast ehitasin. Nüüdseks on ta oma osaluse firmas müünud ühele ameerika ärimehel ja töötab praegu ärikonsultandina oma endise alluva Meeli käe all. Tema aktsiate müügist saadud raha teenib hetkel kusagil rasket kasumit. Synne pole küll

Tiit Sepa

öelnud, kus, ja mind see ei huvitagi. Paar nädalat tagasi käis ta Prantsusmaal ja kutsus mindki endaga kaasa, kuid tahtsin kodus olla. Tema ajab oma rida. Seda, et ta salapolitseis töös kaasa lööb, tean ma juba ammu ja olen koos temaga nii mõnegi ohtliku seikluse üle elanud. Vahel oleme pääsenud üle noatera. Paugud ja plahvatused on meid siiani säästnud, ent kunagi ei saa milleski täiesti kindel olla.

Tuul läks veelgi tugevamaks ja lained vahusemaks. Puud rannal kooldusid ja raju puistas oksid. Vaatasin metsa poole ja ühtäkki silmasin puude vahel meest hiilimas. Meie autod olid seal ja minus tärkas asja vastu huvi. Läksin ajasin Retsi üles, et koos uurima minna. Ka Synne tuli meiega kaasa. Olime muutunud igasuguste kutsumata külaliste vastu pisut allergiliseks, sest tavaliselt ei toonud nad endaga kaasa midagi head. Pealegi tahtsime seal mererannal omaette olla. Ometi sattus siia võõraid nägusid.

Lähemale minnes nägin põhjakäinud välimusega habemes boheemlaslikku olendit, keda võinuks ka kunstnikuks pidada, aga võib-olla hoopis narkomaaniks. Igatahes lippas ta esialgu meie eest ära, kuid jäi siis seisma ja muutus julgemaks, sest puude tagant ilmus nähtavale veel viis samasugust katkutud tegelast nagu ta ise. Nad olid ülekaalus ja mehed muutusid julgemaks.

„Mida te siin tuiate?“ küsis üks ja tegi liigutusi, mis tema arust võisid ehk karatevõtted olla, mina ei osanud neid igatahes määratleda. Võimlemisest oli samuti asi kaugel ja ma kartsin, et kondikubu murdub pooleks, kui ta sedasi edasi vehkleb.

„Puhkame!“ hüüdsin vastu ja astusin sammukese lähemale.

Tuul kohises ja raske oli mehe segasest jutust aru saada, ent nii-palju taipasime, et pättide arvates oleme loata nende maale tulnud ja peame siin viibimise eest maksma. Hüüdsin talle, et mererand on üldkasutatav ala ja meie ei näinud kusagil silti, mis viidanuks eravaldusele. Mehi see ei rahuldanud. Nad võtsid suuna meie poole ja üks neist jätkas oma veidraid võimlemisharjutusi. Kui ta mind lüüa üritas, olin

Kodukäija

selleks valmis ja andsin talle hea kolaka lõua alla, nii et mehe jalad olid maast lahti. Ta maandus selili samblale ja oli hetkega korralikus nokaudis. Kepi sarnasest iluvõimlejast polnud paremat oodatagi. Teised püüdsid samuti natuke rusikaid sügada, kuid Rets röögatas ja loopis neli kaaki nii põhjalikult laiali, et neist enam ründajaid polnud. Viies pani jooksu ja Synne tormas teda taga ajama. Mitte et me oleksime tahtnud talle naha peale anda, aga lihtsalt huvi pärast, et teada saada, kust tulid nad mõttele siia ülbitsema tulla.

Seda noormeest me kätte ei saanud, kuid piisas nendestki, kes juba audis olid. Läinud tagasi, kuulasime kaks neist üle.

„Me valvame seda randa, et siia prahti ei visataks,“ ägises üks poistest. Loodushoidjaid nad küll ei meenutanud. Pigem nägid välja sellised, kes ise roojavad sinna, kus elavad ja söövad.

„Ja käite suvitajatelt raha välja pressimas,“ tähendasin. Noormees irvitas ülbelt.

„Ma tõmban sulle ühe tou veel,“ ähvardas Rets ja tõstis käe.

„Oota,“ keelas Synne. Ta võttis telefoni ja tahtis helistada politseisse, kuid noormees hakkas haledalt paluma, et naine seda ei teeks. Ta lubas kokku maad ja ilmad, kinnitas, et kaob igaveseks meie vaateväljast ning me ei kohta teda isegi juhuslikult. Synne pani telefoni tagasi taskusse. Meie autosid polnud pätid puudutanud ja kõik tundus olevat korras. Küllap oli poistel muidki patte hinge peal ja nad oleksid kindlasti trellide taha lennanud. Politsei oli viimane koht, kuhu nad igatsesid sisse astuda. Ega neid oleks keegi ka taga hakanud otsima, kui oleksime mehehakatised lihtsalt maha löönud ja kaldajärsaku alla matnud, mõtlesin sadistlikult.

„Liiga lihtsalt lasite nad minema,“ arvas Rets ohates. „Mina oleksin nad paljalt puu külge sidunud ja sinna jätnud. Tuul vaibub ja tulevad sääsed...“

„Arno, siin pole Siberi vangilaager, vaid tsiviliseeritud ühiskond,“ sõnas Synne.

„Jajah.“ Mees noogutas veidi pettunult ja mina olin temaga ühel meelel.